

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **P. P.**
bytem X
zastoupeného JUDr. Emilem Flegelem,
advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina,**
se sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 2. 11. 2023, č. j. KUJI 102092/2023, sp. zn. OOSČ 778/2023
OOSC/193,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2023, č. j. KUJI 102092/2023, sp. zn. OOSČ 778/2023 OOSC/193, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Emila Flegela, advokáta se sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí

žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Moravské Budějovice, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 10. 2023, č. j. MUMB/ODSH/25198/2023, sp. zn. ODSH/03023/2023-LuL (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve formě zavinění z nedbalosti podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se dopustil tím, že dne 7. 8. 2023 ve 12:49 hod na pozemní komunikaci č. I/38 v 211,6 km (GPS 49°3'40.48" N 015°47'04.14" E) ve směru jízdy od obce Znojmo na obec Jihlava jako řidič motorového vozidla Mercedes-Benz Sprinter, X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, kde je obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h, naměřena byla rychlost 123 km/h, po odečtení tolerance měřicího zařízení $\pm 3\%$ – 119 km/h, zaokrouhlená na celá čísla ve prospěch řidiče, tj. překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 29 km/h. Uvedeným jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně byla žalobci podle ustanovení § 95 zákona o odpovědnosti za přestupky, § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. Žalobce namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s odvolacími námitkami, které žalobce uvedl v doplnění odvolání. Žalovaný se odvolacími námitkami zabýval nedostatečně, když neuvedl konkrétní důkaz, z něhož při svém rozhodování vyšel. Žalovaný při svém rozhodování vyšel pouze z úředního záznamu a oznámení o přestupku. Ve spisovém materiálu je pouze důkaz o tom, že vozidlu X byla změřena rychlost, ale neobsahuje žádný důkaz o tom, kdo vozidlo v daný okamžik řídil, ani o jiných skutečnostech. Žalobce zpochybnil úřední záznam a oznámení o přestupku jako jediné dva podklady, v nichž je označován za pachatele přestupku. A v průběhu správního řízení předestřel odlišnou skutkovou verzi. Z uvedeného důvodu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
5. Dále žalobce již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že ve věci nebylo provedeno dokazování, a pokud ano, stalo se tak nezákonně v nepřítomnosti žalobce. Žalovaný pak výslovně uvedl, že správní orgány ve věci vydaly rozhodnutí, aniž by prováděly dokazování. Takový postup je nezákonný. I listiny jsou důkazy, které je potřeba provést, a to v přítomnosti žalobce. Tak postupováno nebylo, proto byl žalobce zkrácen na svých právech.
6. Proto žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že prvostupňové rozhodnutí o přestupku žalobce je opřeno o dostatečné důkazy. Správní orgán I. stupně mohl objektivně rozhodnout o vině žalobce, aniž by byl v důkazní nouzi.
8. Námitky uvedené v obsáhlém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný s ohledem na srozumitelnost a efektivitu řízení neodůvodnil jednotlivě, ale vypořádal se v odůvodnění napadeného rozhodnutí se stěžejními námitkami, které interpretují dílčí námitky v rámci odvolání.
9. Podle žalovaného je napadené rozhodnutí věcně správné a zákonné, proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
11. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
12. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
13. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. První žalobní námitka se vztahovala k tomu, že správní orgány, i přes odlišnou skutkovou verzi předestřenou žalobcem v doplnění odvolání, vycházely při svém rozhodování pouze z oznámení přestupku a z úředního záznamu. Podle žalobce nebyla dostatečně prokázána osoba pachatele přestupku.
15. Co se týče důkazních materiálů ohledně přestupku, bylo k dispozici oznámení přestupku, úřední záznam, záznam z měřicího zařízení, ověřovací list měřicího zařízení a výpis z evidenční karty řidiče. Přílohou oznámení přestupku byl formulář oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, který sepsali zasahující policisté při zastavení vozidla žalobce, přičemž žalobce se odmítl vyjádřit a odmítl formulář podepsat. Tato sada důkazních materiálů by byla dostatečná v situaci, pokud by žalobce nerozporoval okolnosti spáchání přestupku a pokud by podepsal formulář oznámení přestupku. Resp. by verze skutkového děje přednesená žalobcem až dodatečně v rámci doplnění odvolání mohla být považována za značně nevěrohodnou. To se však netýká nyní řešeného případu.
16. Z úředního záznamu vyplývá, že policejní hlídka se po změření rychlosti ve 12:49 hod. ihned rozjela za žalobcovým vozidlem, vozidlo po celou dobu neztratila z dohledu, zastavila jej prostřednictvím pokynu k zastavení vozidla za použití zvláštního výstražného zařízení modré barvy a nápisu STOP POLICIE, a ihned po zastavení došlo k provedení silniční kontroly, přičemž ztotožněn byl právě žalobce. Nicméně žalobce v doplnění odvolání tento průběh spáchání přestupku zpochybnil. Uvedl, že policisté

stáli u zaparkovaného vozidla na parkovišti u Motořestu u Nováků v době, kdy vyšel v cca 13 hod z motořestu. Poté, co vozidlo odemknul, tak je ztotožnili a ptali se ho, kdo vozidlo řídil. Sdělili mu, že „před nějakou dobu“ mu bylo změřeno překročení nejvyšší povolené rychlosti. Odvolatel vozidlo v době údajného změření rychlosti neřídil a toto mu nebylo nijak prokázáno. Tím žalobce vnesl do správního řízení pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Nastala tedy situace, kdy správní orgány v podstatě vycházely pouze z informací uvedených v oznámení přestupku a v úředním záznamu, což však není dostatečné.

17. Obecně krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, bod 18).
18. Co se týká procesní hodnoty úředního záznamu, lze v tomto odkázat na bohatou judikaturu správních soudů. Význam úředního záznamu spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Úřední záznam lze v přestupkovém řízení použít, a to například v případě rozporů mezi výpovědí svědka nebo obviněného a obsahem úředního záznamu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, kde se Nejvyšší správní soud odklonil od přísnější judikatury trestněprávní). Z povahy úředního záznamu jako jednostranného úkonu správního orgánu vyplývá, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti přestupci jakékoliv jiné důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115).
19. V nyní řešené věci přitom proti žalobci neexistovaly další důkazy než oznámení přestupku, úřední záznam a záznam z měřicího zařízení. K potvrzení průběhu skutkového děje by muselo dojít ke svědecké výpovědi zasahujících strážníků, popř. by musel být k dispozici kamerový záznam z policejního vozidla, z něhož by bylo patrné, že se policisté za změřeným vozidlem ihned rozjeli a následně v průběhu silniční kontroly ztotožnili žalobce. Obecně lze říci, že na základě výpovědi svědka – zasahujícího policisty, pro jehož oznámení bylo správní řízení zahájeno – by bylo možné považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Obvykle se jedná o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení nestranného zasahujícího policisty podepřené úředním záznamem, na straně druhé tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil, popř. že skutkový děj probíhal jinak.
20. K tomu však v nyní posuzovaném případě nedošlo, ani nebyl k dispozici jiný důkaz, který by prokázal skutkový děj tak, jak byl popsán v úředním záznamu.
21. Krajský soud proto nesouhlasí s tím, že správní orgány pomocí označených důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že

se žalobce dopustil daného přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. V nyní posuzovaném případě však s ohledem na absenci důkazů nelze jednoznačně říci, že pachatelem přestupku byl právě žalobce.

22. Žalobce sice zvolil procesní strategii, kdy svoji verzi skutkového děje přednesl až v doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno až po výzvou stanovené lhůtě. Nicméně bylo povinností žalovaného se doplněním odvolání zabývat. Podle § 36 odst. 1 správního řádu jsou totiž účastníci oprávněni činit návrhy až do rozhodnutí ve věci, pokud jim k tomu správní orgán nestanoví lhůtu. Z judikatury však vyplývá, že i v případě, že jim k tomu správní orgán lhůtu stanoví, je povinen zabývat se i vyjádřeními podanými po uplynutí lhůty (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2011, č. j. 8 As 40/2010-59, nebo ze dne 28. 8. 2009, č. j. 4 Ads 114/2009-49).
23. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s žalobcovou verzí skutkového děje vypořádal pouze tak, že odkázal na obsah spisového materiálu a na základě toho konstatoval, že námitka žalobce je neopodstatněná. Jak ale soud uvedl výše, sada důkazních prostředků byla nedostatečná, neboť správní orgány nemohly za dané situace vycházet pouze z úředního záznamu, oznámení přestupku a záznamu z měřicího zařízení. Správní orgány tedy nedostály své povinnosti zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností a neprokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku.
24. Tuto žalobní námitku proto soud považuje za důvodnou, přičemž podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zakládá důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí.
25. Co se týče žalobní námitky vztahující se k neprovedení dokazování, vyjádří se soud k této problematice pouze obecně, jelikož v nyní posuzovaném případě bude muset dojít k výslechu svědků.
26. V řízení o přestupku podle zákona o odpovědnosti za přestupky je konání ústního jednání fakultativní. Nařízení ústního jednání není pro správní orgány povinné, mají pouze možnost ústní jednání nařídit. Správní řízení je obvykle řízením písemným a neveřejným, přičemž správní orgány ústní jednání nařídí pouze v situaci, kdy o to požádá obviněný a současně je to nezbytné k uplatnění jeho práv, popř. pokud ústní jednání může relevantně přispět k nalezení skutečného stavu projednávané věci (viz § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky). Obecně tedy postačuje vycházet z listinných podkladů založených ve správním spise, na základě nichž má správní orgán dostatečné podklady pro vydání meritorního rozhodnutí, pokud správní orgány neshledají důvody, pro které by bylo nezbytné konat ústní jednání k uplatnění práv přestupce.
27. Co se týče provádění dokazování mimo ústní jednání, povinnost uvědomovat účastníky o termínu provádění dokazování mimo ústní jednání se vztahuje na situaci, kdy je prováděno dokazování výslechem svědků, u něhož je nutné zachovat právo účastníka řízení na kladení otázek svědkovi, vyjádřit se apod. Pokud by však šlo pouze o dokazování listinami, to lze i podle judikatury Nejvyššího správního soudu provést tak, že se předmětné listiny založí do správního spisu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40). Pokud jsou tedy všechny listinné důkazy řádně založeny do spisu, o dokazování mimo ústní jednání je pořízen protokol a správní orgán listinné důkazy vezme v potaz při svém rozhodování, jedná se o zákonný procesní postup.

V. Závěr a náklady řízení

28. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. ve spojení s § 78 odst. 4 s.ř.s. a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude správní orgán vázán právním názorem zdejšího soudu podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. Během dalšího řízení bude na žalovaném, aby napravil pochybení spočívající v nedostatečně prokázaném skutkovém stavu.
29. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl (neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno).
30. Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud mimosmluvní odměnu zástupce žalobce za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis a podání žaloby) po 3 100 Kč podle ustanovení § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném v rozhodné době). Za úkony právní služby to činí celkem 6 200 Kč, k čemuž je nutné připočíst hotové výdaje po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, což činí dohromady částku ve výši 6 800 Kč. Tato částka se dále zvyšuje o DPH 21 % (ve výši 1 428 Kč), neboť právní zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. Úspěšnému žalobci přísluší rovněž právo na náhradu nákladů řízení spočívající v náhradě nákladů za zaplacený soudní poplatek. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku ve výši celkem 11 228 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.
31. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 24. října 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce

